

РЕШЕНИЕ

№ 1858

гр. София, 08.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 51 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВЕТА В. И.А

при участието на секретаря Д. АЛ. И.А
като разгледа докладваното от ИВЕТА В. И.А Гражданско дело № 20221110115354 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са от [фирма] против К. Г. Е. кумулативно обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ, по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД и по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищцовото дружество сумите, както следва: 2 966,67 лева, представляваща цена на доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. до топлоснабден недвижим имот с адрес: [адрес], с абонатен № [№], 494,61 лева, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 17.11.2021 г.; 53,09 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение на топлинна енергия за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г., както и 11,27 лева, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услугата дялово разпределение за периода от 31.12.2018 г. до 17.11.2021 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 02.12.2021 г. до окончателното изплащане, за които суми по ч. гр. дело № 69015/2021 г. по описа на СРС, I-во ГО, 51-ви, е издадена Заповед № [№]/14.12.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

Ищецът твърди, че между него и ответника, в качеството му на потребител – клиент за битови нужди, съществува облигационно правоотношение с предмет доставка на топлинна енергия до процесния недвижим имот, находящ се в [адрес], с абонатен № [№], възникнало въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ обвързват потребителя без да е необходимо изричното им приемане. Посочва, че ответникът е собственик/вещен ползвател на имота, а с това и клиент на топлинна енергия за битови нужди съгласно § 1. т.2а ДР ЗЕ. Поддържа, че през процесния период е доставил до имота топлинна енергия, като К. Е. не е изпълнил насрещното си

задължение за заплащане на дължимата цена, формирана на база на прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвяни от дружеството, извършващо дялово разпределение – в случая [фирма] в края на отчетния период на база реален отчет на уредите за дялово разпределение, както и стойността на услугата за дялово разпределение. Изяснява, че съгласно приложимите към правоотношението Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди, в случай, че резултатът от изравняването е сума за доплащане тя се прибавя към първата дължима сума за съответния период, а когато е сума за възстановяване, от нея се приспадат най-старите просрочени задължения на потребителя. Твърди, че съгласно общите условия от 27.06.2016 г., в сила от 10.07.2016 г., ответникът, като клиент на топлинна енергия, е следвало да заплати стойността на същата в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Същият не е погасил в срок дължимите суми в размер от 2 966,67 лв., представляваща главница за доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. сумата от 494,61 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 17.11.2021 г., сумата от 53,09 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение на топлинна енергия за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г., както и сумата от 11,27 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услугата дялово разпределение за периода от 31.12.2018 г. до 17.11.2021 г. Намира за дължима и законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане на вземането. С тези съображения отправя искане за уважаване на предявените искиви претенции. Претендира присъждане на разноски.

В депозирания в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК писмен отговор ответникът К. Е., чрез пълномощника си адв. И. И., оспорва предявените искиве като недопустими, неоснователни и недоказани с довод, че през процесния период същият не е бил собственик на недвижим имот с адрес: [адрес]. Посочва, че е придобил собствеността върху жилището по силата на завещателно разпореждане от 13.07.2020 г., но и след този момент реално не е упражнявал фактическото владение, доколкото наследодателят му Б.Д. е ползвал имота до смъртта си през 2015 г., след който момент апартаментът е неолитаем. Счита това за основание да се приеме, че соченото от ищцовото дружество количество топлинна енергия не е реално потребено. Ето защо, между страните не съществува описаното облигационно правоотношение, тъй като Е. няма качеството на клиент на топлинна енергия и не е пасивно материалноправно легитимиран да отговоря за процесните задължения. Намира за недоказано твърдението на [фирма] относно доставеното до имота количество топлинна енергия, доколкото купувачът на същата дължи заплащането на цената и единствено в хипотеза на реално извършена доставка. Излага доводи, че част от процесните вземания, конкретно за периода от месец 05.2018 г. до датата, предхождаща подаването на заявлението в съда, са погасени по давност, намирайки за приложим тригодишния давностен срок, установен в разпоредбата на чл. 111 ЗЗД, предвид характера им на периодични плащания. С тези аргументи се отправя искане за отхвърляне на исковите.

Третото лице – помагач на страната на ищеца – [фирма] в депозирана по делото писмена молба от 10.11.2022 г. изразява становище за основателност на исковите претенции. Посочва, че дружеството е извършвало дяловото разпределение за процесния имот с абонатен № 0[№] в съответствие с всички действащи нормативни актове.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявени са кумулативно обективно съединени установителни искиве за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищцовото дружество вземания, удостоверени в Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена по ч. гр. дело № [№] г. по описа на СРС, I-во ГО, 51-ви. Съдът, като съобрази, че

възражението на длъжника срещу заповедта за изпълнение съдържа оспорване на вземанията и е подадено в срока по чл. 414 ГПК, а установителните искове са предявени в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК, във връзка с дадени указания по реда на чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, намира процесните искови претенции за процесуално допустими и предявени при наличието на правен интерес от търсената защита.

По исковете с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД:

Основателността на иска за цена на потребена топлинна енергия предполага установяване от ищеца, при условията на пълно и главно доказване, съществуването през процесния период на облигационно отношение между него и ответника с предмет покупко – продажба /доставка/ на топлинна енергия, регулирано от публично известни Общи условия, както и, че е изпълнил задължението си и е доставил такава за процесния топлоснабден недвижим имот, за която се дължи посочената в исковата молба сума.

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ „клиенти на топлинна енергия” са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда в режим на етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, а по силата на дефинитивната правна норма, регламентирана в §1, т. 2а от ДР на ЗЕ (в сила от 17.07.2012 г.) „битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Следователно, при придобИ.е на правото на собственост, респ. при запазване или учредяване на вещно право на ползване върху топлоснабден имот по силата на закона и без да е необходимо изрично волеизявление, собственикът/вещният ползвател на имота става страна по продажбеното правоотношение.

В този смисъл е и клаузата на чл. 1, т. 2 от процесните Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от [фирма] на клиенти в град София, приложими от ищеца и одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР на основание чл. 150, ал. 1 ЗЕ, публикувани във вестник М. на 11.07.2016 г., а с това и влезли в сила, съгласно която „битов клиент“ е клиент, който купува топлинна енергия с топлоносител гореща вода за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване за собствени битови нужди. Обусловеността на качеството „потребител на топлинна енергия“, съответно клиент на същата от придобИ.ето на право на собственост/вещно право на ползване върху топлоснабден имот следва и от клаузата на 12, ал. т. 12 от Общите условия, предвиждаща като задължение на клиента при придобИ.е на вещни права върху топлоснабден имот да поиска от продавача открИ.е на партида.

Между страните не се спори, че ответникът К. Г. Е. е придобил процесния топлоснабден недвижим имот с адрес: [адрес] по силата на завещателно разпореждане от предишния собственик на имота.

Според по делото е въпросът относно съществуването на облигационно правоотношение между страните през процесния период, предвид наведените в отговора възражения, че след наследяване на имота на 13.07.2020 г. ответникът не е ползвал същия.

Събраните по делото писмени доказателства сочат, че с договор за продажба на недвижим имот срещу задължение за гледане и издръжка от 17.10.1996 г., обективиран в Нотариален акт № ***, том ****, дело № 21678/96 г. по описа на нотариус К.Б. при Софийска нотариална служба към Софийски районен съд, третите за процеса лица П.Б.Д. и М.К.Д., като продавачи, са прехвърлили на сина си Б.М.Д., като приобретател, свой собствен недвижим имот, придобит по време на брака и представляващ съпружеска имуществена общност, а именно: апартамент № [№], находящ се на адрес: [адрес], състоящ се от две стаи, хол, кухня, баня, клозет, входно антре, черно антре, един килер и един дрешник, със застроена площ от 92,10 кв. м., заедно с избено помещение № 5, таванско помещение № 7 и избено помещение № [№], с 3,87 % идеални части и съответните идеални

части, припадащи се за избеното помещение, от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, представляващо държавна земя, срещу задължението на Б.М.Д. да поеме гледането и издръжката на родителите си – до края на живота им. С договора прехвърлителите са си запазили правото на възмездно ползване върху имота до края на живота си.

В Приложение № 1 към протоколно решение от 13.09.2001 г. на Общото събрание на етажните собственици от адрес: [адрес] за сключване на договор с [фирма] за извършване на услугата топлинно счетоводство – чрез индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода, както и за издаване на обща и индивидуални сметки, под номер 5 е вписано лицето М.К.Д., отбелязало, че в имота му са налични 5 броя радиатори с 5 разпределители. Въз основа на така взетото решение, на 17.09.2001 г. между ФДР [фирма] и етажните собственици от процесната жилищна сграда – блок № 9 в ж.к. „Я.“ е сключен договор № ***, имащ за предмет доставката и монтажа на термостатни вентили, термостатни глави и индикатори за разпределение на разхода за топлинна енергия, както и извършване на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешното му разпределение. Договорът е сключен за срок от 3 години с клауза за автоматичното му ежегодно продължаване – арт. т. 2.5 от договора.

С молба – декларация от 04.10.2001 г., адресирана до директора на топлорайон „София-изток“ лицето Б.Д. е поискало да бъде открита партида на адрес: [адрес] с абонатен № [№], с отбелязване, че семейството му се състои от двама души, с посочен предишен потребител - М.К.Д., както и със заявяване, че топлата вода ще бъде заплащана според показанията на узаконен /пломбиран/ водомер.

Установява се, че по силата на договор за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот от 29.07.2013 г., обективиран в Нотариален акт № 69, том I, рег. № 1037, дело № 61/2013 г. по описа на нотариус Светлана Миленкова с рег. № 50 на НК и с район на действие СРС, Б.М.Д., в качеството си на кредитополучател и ипотекарен длъжник е учредил в полза на [фирма], в качеството му на кредитодател, договорна ипотека върху следния недвижим имот, лична негова собственост: самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.108.225.1.4 по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-33 от 15.06.2010 г. на изп. директор на АГКК с административен адрес: [адрес] с предназначение: „жилище, апартамент“. От съдържанието на договора следва, че ипотеката е учредена за обезпечаване изпълнението на задълженията на ипотекарния длъжник Б.Д., произтичащи от договор за кредит за ремонт на недвижим имот по програма „Премия“ № HL 63037/29.07.2013 г. с отпуснат кредит в размер от 99 740 лева. В нотариалния акт, като представени пред нотариуса документи, установяващи правото на собственост и изпълнението на особените изисквания на закона, са отразени: Нотариален акт за продажба на недвижим имот срещу задължение за гледане и издръжка № ***, том ****, дело № 21678/1996 г. на I-ви нотариус при СНС към СРС, Препис – извлечение от акт за смърт на № 180/17.03.1999 г. за М.К.Д., починал на 17.03.1999 г. и Препис - извлечение от акт за смърт № 276/31.05.2010 г. на П.Б.Д., починала на 30.05.2010 г., двата издадени от С.о., р."С".

Страните не спорят, а и от събраните по делото доказателства следва, че със саморъчно завещание от 24.12.2014 г. Б.М.Д. се е разпоредил с имуществото, което притежава към момента на смъртта си, като е завещал цялото си движимо и недвижимо имущество на К. Г. Е. (ответника в настоящия процес). От удостоверяванията, направени върху представеното копие от завещание се изяснява, че същото е било обявено пред помощник – нотариус по заместване при нотариус Петя Димова с рег. № 711 на НК и с район на действие СРС.

Съдържащите се в така събраните доказателствени източници данни обуславят извода, че процесният недвижим имот – апартамент № [№], находящ се в гр. София, [адрес], вх. А, ет. 1 е придобит от ответника К. Г. Е. по силата на завещателното разпореждане, извършено

приживе от лицето Б.М.Д., за което не се спори, а и с отговора на исковата молба ответникът изрично посочва, че е починало през 2015 г., който извод се подкрепя и от самия факт на обявяване на завещанието.

Съгласно разпоредбата на чл. 14 от Закона за наследството (ЗН) завещателят може да се разпорежда чрез завещание с цялото си имущество, а съгласно чл. 16, ал. 1 ЗН завещателните разпореждания, които се отнасят до цялото имущество на завещателя се наричат общи и придават качеството на наследник на лицето, в полза на което са направени.

Касае се за формална едностранна сделка – един от способите за разпореждане на собственика с притежаваното от него имущество, чийто вещноправен прехвърлителен ефект настъпва в момента на смъртта на завещателя. В тази връзка следва да се отбележи, че предвиденото в разпоредбата на чл. 27 ЗН обявяване на завещанието има единствено оповестително действие спрямо заинтересованите лица и не се отразява върху момента, в който наследникът по завещание придобива правата върху притежаваното от завещателя имущество към смъртта му – момента на откр.и.е на наследството. От съдържанието на посочената разпоредба следва, че обявяването на саморъчното завещание е процедура, включваща съставяне на протокол за състоянието на завещанието и разпечатването на плика, в който то се намира, съответно в огласяване чрез прочитане на цялото съдържание на саморъчното завещание. Ето защо следва да се приеме, че обявяването не е елемент от фактическия състав, обуславящ пораждаването на правните последици на завещателния акт.

По делото е безспорно, че към момента на смъртта си през 2015 г. наследодателят на ответника К. Е. – лицето Б.Д. е притежавал правото на собственост върху процесния недвижими имот, представляваща апартамент № 6 в [адрес]. Този извод се подкрепя и от събраните по делото доказателства, че последният е придобит по силата на транслативния ефект на договора за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за гледане и издръжка през 17.10.1996 г., върху който в по-късен момент – на 29.07.2013 г. Б.Д. е учредил договорна ипотека. По делото няма данни и твърдения имотът да е бил предмет на разпоредителни сделки в период след съставяне на завещанието от 24.12.2014 г., съответно след смъртта на завещателя през 2015 г. до обявяване на разпореждането през 2020 г.

Изложеното дава основание на съда да приеме, че като част от наследството на лицето Б.Д. процесният топлоснабден имот е бил наследен от ответника по силата на общото завещателно разпореждане. С придоб.и.е на собствеността върху имота, К. Е. става и страна по продажбеното правоотношение с ищцовото дружество [фирма] относно с доставката на топлинна енергия.

В тази връзка и в отговор на доводите на ответника за липсата на материалноправна легитимация на същия да отговора за процесните задължения, обоснована с обстоятелството, че след смъртта на праводателя му имотът реално е бил необитаван, съдът намира за необходимо да отбележи, че основанието за възникването на правоотношение между страните е самият факт на притежаване от ответника на вещни права върху имот, за който не се спори, че е топлоснабден, при което задължението за заплащане на доставените количества е обусловено от установяване от ищеца на реално извършена доставка, съответно потребление от абоната.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ, разпределението на топлинна енергия в сграда – етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение, а дяловото разпределение на топлинна енергия между страните в сградата се осъществява от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Топлинната енергия за отопление на сграда – етажна собственост се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост – арг. чл. 142, ал. 2 ЗЕ. Съгласно чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда – етажна

собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

По делото не се спори, а и се е установи, че между етажните собственици от процесната жилищна сграда и ФДР [фирма] е сключен договор за извършване на дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сградата в режим на ЕС.

Изяснява се, също, че с договор от 29.07.2015 г., сключен между [фирма], като възложител и [фирма], като изпълнител, е възложено и прието извършването на услугата „дялово разпределение на топлинна енергия в СЕС, описани в приложение № 1 към договора. В последния е предвидено, че се сключва за 1 година с възможност за автоматично продължаване на действието му за още една година.

За установяване на факта на реално доставена до имота на ответната страна топлинна енергия по делото е прието заключението на вещото лице по съдебно-техническата експертиза, което съдът, преценявайки по реда на чл. 202 ГПК, намира за обосновано, компетентно изготвено от специалист от съответната област, въз основана на приетите по делото писмени доказателства и допълнително представени такива, останало неоспорено от страните и го кредитира. В експертизата е изяснено, че в процесната сграда адрес: [адрес] има монтирана една абонатна станция – нова и автоматична. Посочено е, че количеството постъпила топлинна енергия в сградата – етажна собственост е измервана чрез определено от ЗЕ средство за измерване – общ топломер, който е отчитан по електронен път всеки месец, като технологичните разходи са приспаднати от общото количество топлинна енергия, влязло в абонатната станция, и са за сметка на топлофикационното дружество, а между абонатите е разпределяно само „чистото количество“ топлоенергия. Топломерът е преминал през необходимите метрологични проверки, като макар две от тях да са извършени с известно закъснение, съответно с 5-6 дни, изводът не експертът е, че технически наличието на резултат от проверката „съответства“ дава основание за краен извод, че за този период общият топломер е бил годно СТИ. Дяловото разпределение е извършвано от [фирма].

Съгласно данните от главните отчети и изравнителни сметки, вещото лице достига до извод, че през процесния период в имота на ответната страна за процесния период има 5 броя радиатори с ИРРО (индивидуални разпределители на разходите за отопление) с дистанционно отчитане. Посочено е, че са начислени суми за топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, разпределена между всички абонати пропорционално пълните отопляеми обеми на имотите им по проект, като стойността и се определя от ФДР по зависимост, отразена в Наредба [№]/06.04.2007 г. – Методика за дялово разпределение на топлинна енергия в сгради в режим на ЕС и Наредба Е-РД 04-1 от 12.03.2020 г. Отражено е, че през исковия период са начислени като дължими и суми за топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване, като начислението е служебно - „на брой лица“ с разходна норма 140 л./денонощие за 1 бр. потребител, като според ФДР за този период в процесния имот потребителят е бил един. Отражено е също, че служебното начисляване за този компонент – БГВ е поради неосигурен от абоната достъп за отчет на водомера, съгласно данните, отразени в протоколи от 11.05.2019 г. и от 04.06.2020 г. В експертизата се посочва, че липсата на осигурен достъп не оказва влияние върху начислените суми за отопление на имота, тъй като в случая е налице дистанционен отчет на уредите. Вещото лице достига до извод, че общата дължима сума за процесния период възлиза на 2 902,08 лева, включваща суми за отопление (според показанията на ИРРО в имота – 5 броя), за сградна инсталация и суми за битово горещо водоснабдяване (БГВ). Изяснено е, че последната не включва предишни просрочени суми, изравнявания извън процесния период, суми за дялово разпределение и лихви. Заключението посочва, че тези суми са начислени съгласно изискванията на действащата нормативна уредба. Посочва се, че за извършеното дялово разпределение от ФДР е начислена обща сума от 53,09 лева (по 2,87 лева /месец през

периода ноември 2018 г. – май 2019 г. и по 3 лева/месец през периода юни 2019 г. – април 2020 г. За периода от месец май 2018 г. до месец ноември 2018 г. общо дължимата сума за доставена топлинна енергия възлиза на 379,81 лева.

С оглед достигнатите изводи в съдебно-техническата експертиза и при анализ на същата в съвкупност с останалите събрани по делото писмени доказателства, съдът намира за установено по делото, че ищецът е изпълнил задължението си, произтичащо от процесното правоотношение и реално е доставил до имота на ответника топлинна енергия, с което за последния е възникнало насрещното задължение за заплащане на стойността и.

В тази връзка и в отговор на възраженията на ответната страна за липсата на реално потребление, доколкото имотът е бил необитаем, съдът намира последното за неустановено по делото и опровергано от изводите в СТЕ, потвърдени от експерта при изслушването му в съдебно заседание, че в случая е извършван дистанционен отчет на ИПРО и е налице служебен разход единствено в частта, касаеща битовото горещо водоснабдяване.

Ето защо, в настоящата хипотеза се касае за реална консумация на топлинна енергия в имота, дистанционно отчетена чрез показанията на разпределителните уреди, монтирани на 5-те броя радиатори в имота (за който брой съответстват и данните, отразени от първоначалния абонат на партидата в приложение № 1 към протоколното решение на ОС на ЕС от 13.09.2001 г.).

По отношение на служебно начислените суми за топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване следва да се отбележи, че предпоставките за законосъобразното начисление на сумите по норматив следват, както от изводите по СТЕ, така и от представените от подпомагащата страна протоколи от 22.04.2019 г. (за поставяне на съобщение за предстоящо извършване на отчет), от 03.05.2019 г. и от 11.05.2019 г., съответно протокол от 31.05.2020 г., носещи подписите на служител на ФДР и на представител на етажната собственост, сочещи, че на определените дати за отчет сред апартаментите с неосигурен достъп за това, както на основна, така и на допълнителна дата, е и процесният апартамент № [№], собственост на ответника К. Е.. Ето защо, съдът намира, че в случая е било налице основание за служебно начисляване, представляващо изключение от установения в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, чл. 144 ЗЕ и в чл. 141 ЗЕ принцип за заплащане на реално доставената и потребена топлинна енергия, определена въз основа на отчетените единици от средства за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището, както и на реално изразходваните количества гореща вода, определени по данните, отчетени от водомерите. Това изключение следва от разпоредбите на чл. 69, ал. 2 и чл. 70, ал. 4 от Наредба № [№] от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването (в редакциите □, приложими към процесния период), издадена въз основа на законова делегация. Съгласно чл. 69, ал. 2, т. 2 от Наредбата, когато не е осигурен достъп за отчитане на водомерите, изразходваното количество гореща вода от отделните потребители се определя служебно, при норма за разход на гореща вода 140 л. потребление за едно денонощие на всеки обитател. Правната норма на чл. 70, ал. 4 от същата Наредба предвижда, че на клиентите, неосигурили достъп за отчет, за всички отоплителни тела в имота се начислява енергия по реда на т. 6.5 - от Приложението по чл. 61, ал. 1 - като за отоплителни тела, работили непрекъснато, без уреди. От анализа на тези норми следва изводът, че при неосигурен достъп до помещенията и отоплителните средства за отчитане в имота, е предвиден нормативно установен механизъм, който изключва принципа на реално потребление и който в случая е приложен при наличието на предпоставките за това.

По отношение на цената за разхода на топлинна енергия за сградна инсталация следва да се посочи, че съгласно чл. 153, ал. 6 ЗЕ потребителите в сграда в режим на етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават потребители на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и дължат заплащането □. Това задължение следва от факта, че сградната инсталация е обща част по

своето предназначение, съгласно изричната норма на чл. 140, ал. 3 ЗЕ, изградена е по предварителен проект, от който никой не може да се откаже, поради което и плащането се извършва съразмерно на отопляемите обекти. Пълен отказ от ползване на топлинна енергия в сграда в режим на етажна собственост може да се извърши в хипотезата на чл. 153, ал. 2 от ЗЕ, която в случая не е налице. В подкрепа на този извод са разясненията, дадени в мотивите на Тълкувателно решение от 25.05.2017 г., постановено по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСГК на ВКС. В същото е прието, че поради естеството на етажната собственост отказът от топлоснабдяване на цялата сграда не може да бъде направен от отделния титуляр на права върху обекти в сградата, нито пък той може сам да реши да се ползва ли сградната инсталация за доставка на топлинна енергия. В Решение № 5 от 22.04.2010 г. на Конституционния съд, постановено по к. дело № 15/2009 г. изрично е прието, че сградната инсталация в сграда – етажна собственост топли ограждащите стени на имотите и в резултат на топлообмена топли всички имоти, включително и тези, чиито собственици са пломбилирали или демонтирали отоплителните тела. Тъй като всеки собственик на самостоятелен обект придобива правото да ползва постъпилата в сградата топлинната енергия, то всеки следва да участва и в разпределението на тежестите, свързани с общата вещ, като заплаща топлинната енергия, отдадената от сградната инсталация. Същевременно, съгласно разпоредбата на чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16 – 334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда – етажна собственост се извършва от ФДР при спазване изискванията на Наредбата и на приложението към нея. Съгласно т. 6.1.3. от последното количество топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, се разпределя пропорционално на отопляемия обем на имотите по проект. Изясни се, че съгласно изводите на вещното лице по съдебно-техническата експертиза в процесния случай топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация в СЕС, където се намира имотът на ответника, е определена именно по реда на т. 6.1.1 от приложението към Наредбата и е разпределена между индивидуалните потребители по реда на т. 6.1.3 – пропорционално на отопляемия обем на имота по проект, а именно 193 м³. Предвид изложеното и като потребител К. Е. дължи заплащането на сумата.

Следователно, за целия процесен период от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. поначало абонатът дължи заплащане на сума в общ размер от 2 902,08 лева, включваща стойността на топлинната енергия за отопление, за БГВ и за сградна инсталация.

Изясни се, че с отговора на исковата молба ответникът въвежда възражение за погасяване по давност на част от процесните вземания. Съдът намира това възражение за основателно, предвид следните съображения:

В настоящия случай, вземането, представляващо главница за доставена и неплатена топлинна енергия има характера на периодично плащане по см. на чл. 111, б. „в“ ЗЗД и спрямо него е приложима тригодишната погасителна давност, в който смисъл са задължителните за съда разяснения, дадени в Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. ОСГТК на ВКС.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения, какъвто характер има процесното вземане за главница, началният момент на давностния срок е настъпването на падежа им, и се прекъсва с предявяване на иск, респ. с друга форма на съдебно претендиране на вземането.

В клаузата на чл. 33, ал. 1 от приложимите към процесното правоотношение Общи условия на ищеца от 2016 г., е предвидено, че клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45 – дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят.

При съобразяване с горните изводи и с конкретната дата, на която е депозирано процесното заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК – 02.12.2021 г.,

което действие води до прекъсване на давността за процесните вземания на основание чл. 116 ЗЗД, съдът намира, че погасена по давност е само част от вземането за главница в размер на сумата от 175,64 лева (определена от съда на основание чл. 162 ГПК при съобразяване с данните за месечните задължения, отразени в заключението на СТЕ за периода месец май 2018 г. – месец ноември 2018 г. и с извършеното изравняване в този период), дължима от ответника за периода от 01.05.2018 г. до 30.09.2018 г., при съобразяване с обстоятелството, че изискуемостта на вземането за месец септември 2018 г. е настъпила към 14.11.2018 г., а с това и преди 02.12.2018 г. /три години преди датата на депозиране на заявлението/, а същевременно изискуемостта на вземането за главница за следващия месец октомври 2018 г. е настъпила след тази дата, поради което считано от този месец до края на периода или за времето от 01.10.2018 г. до 30.04.2020 г. вземането за главница в размер от 2 726,44 лева (разлика между общо дължимата за исковия период от 2 902,08 лева и погасената по давност от 175,64 лева) е останало непокрито от давността.

Предвид всичко изложено, предявеният иск по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 153, ал. 1 ЗЕ се явява основателен за сумата от 2 726,44 лева за периода от 01.10.2018 г. до 30.04.2020 г. и в тази част следва да бъде уважен.

В останалата част – за сумата от общо 240,23 лева, включваща сумата от 64,59 лева – главница за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. (с оглед липдата на вземане в претендирания пълен размер от 2 966,67 лева при доказан от 2 902,08 лева) и сумата от 175,64 лева – главница за периода от 01.05.2018 г. до 30.09.2018 г., исковата претенция следва да бъде отхвърлена, съответно заради недоказване на иска по размер; респ. поради погасяване на част от вземането по давност.

Към стойността на задължението за цена на топлинна енергия следва да се добавят и дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение, чиято стойност не се спори, а и се установи, че се равнява на посочения от ищеца размер от 53,09 лева.

Този извод следва от установеното в разпоредбите на чл. 36 от Общите условия, чл. 61, ал. 1 от Наредба № [№]/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от Общите условия на договорите между [фирма] и търговеца за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – етажна собственост, тези разходи да се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение.

Доколкото периодът, за който се отнася това вземане – от месец ноември 2018 г. до месец април 2020 г. не е покрит с тригодишната давност, то претенцията на ищеца за цена на услуга за дялово разпределение следва да се приеме за доказана в горепосочения размер, поради което предявеният иск за цена на услуга за дялово разпределение се явява основателен и следва да бъде уважен изцяло.

Като законна последица от предявяване на исковете, всяка една от посочените по-горе суми следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 02.12.2021 г. до окончателното плащане.

По исковете с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на исковете за лихва за забава предполага установяване от ищеца наличието на главен дълг; изпадане на ответника в забава и размера на обезщетението за забава.

Както вече беше изяснено, съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия на ищеца от 2016 г., изцяло приложими към процесните вземания за цена на топлинна енергия, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45 – дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят.

Ето защо, за вземанията за топлинна енергия за процесния период, останали непогасени по давност, не е необходимо отправянето на покана или предприемането на

други действия от страна на ищеца, за да се поставят клиентите в забава.

Предвид установения по делото размер на дължимата главница от 2 726,44 лева за периода от 01.10.2018 г. до 30.04.2020 г., то именно върху същата е дължимо и акцесорното вземане за лихва за забава, като такова не се дължи нито върху отхвърлената част от главницата, останала недоказана по размер, нито върху погасената по давност част от главното вземане – по арг. от чл. 119 ЗЗД.

С оглед изложеното, съдът намира, че размерът на лихвата за забава за периода от 15.09.2019 г. до 07.11.2021 г., дължима върху главницата от 2 726,44 лева за периода от 01.10.2018 г. до 30.04.2020 г., възлиза на сумата от 454,55 лева, определена от съда на основание чл. 162 ГПК, вземайки предвид общия размер на начислената лихва за забава, чийто размер не е оспорен, периода, за който е начислена и респ. размера и периода на уважената част от главницата, с помощта на електронен лихвен калкулатор.

За тази сума предявеният иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да бъде уважен, а за разликата до пълния предявен размер от 494,61 лева или за сумата от 40,06 лева – отхвърлен като неоснователен.

По отношение на главното задължение за цена на такса за услуга дялово разпределение в размер на 53,09 лева за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г. липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. В случая, по делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението по чл. 410 ГПК в съда – 08.12.2021 г. и касаеща посочения период, поради което предявеният акцесорен иск за лихва за забава върху задължението за цена на такса за услуга дялово разпределение в размер на 11,27 лева за периода от 31.12.2018 г. до 17.11.2021 г. се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен изцяло.

По отговорността за разноски:

В съответствие със задължителните разяснения, дадени с т. 12 на ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, ВКС, съдът следва да се произнесе по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. При този изход на спора – частична основателност на предявените искове, право на разноски има всяка от страните, съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца, съразмерно с уважената част от исковете, следва да бъде присъдена сумата от 110,54 лева - сторени разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в производството по ч. гр. дело № 69015/2021 г. по описа на СРС, I-во ГО, 51-ви, и сумата от 530,35 лева-сторени разноски за държавна такса, депозит за съдебно-техническата експертиза и юрисконсултско възнаграждение в исковото производство. Съдът определи в минимален размер юрисконсултското възнаграждение на заявителя – ищец в двете съдебни производства на основание чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г.), вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и съответно чл. 26 от Наредбата за заплащането на правната помощ (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в заповедното производство) и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в исковото производство), като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалния му представител, както и липсата на фактическа и правна сложност на делото, характеризиращо се с обичайна продължителност. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника, съразмерно с отхвърлената част от исковете, следва да бъде присъдена сумата от 41,35 лева – разноски в исковото производство за адвокатско възнаграждение. Заплащането на последното съдът намира за установено по делото с оглед отразеното в т. 4 от представения договор за правна защита и съдействие от 22.08.2022 г. (л. 58 от делото) плащане на уговореното възнаграждение в брой, в който част същият има характера на разписка, удостоверяваща заплащането му – арг. т. 1 от Тълкувателно решение

№ 4 от 18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК на ВКС. При определяне размера на следващите на ответника разноси за адвокатско възнаграждение, съдът съобрази направеното от ищеца възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК с довод за прекомерността му, обективизирано в т. 5 от особените искания в исковата молба, намирайки същото за неоснователно, доколкото общо претендираният от ответната страна размер от 500 лева е малко над минимума от 476,74 лева, установен в разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в приложимата редакция). В тази връзка съдът съобрази извършените действия от процесуалния представител на ответната страна, изразяващи се в депозирането на писмен отговор, както и в лично явяване в съдебното заседание.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от [фирма], ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес] срещу К. Г. Е., с ЕГН: ***** и адрес: [адрес] обективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 153, ал. 1 ЗЕ, по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че К. Г. Е. дължи на [фирма] сумата от **2 726,44 лева**, представляваща цена на доставена топлинна енергия за периода от 01.10.2018 г. до 30.04.2020 г. до топлоснабден недвижим имот с адрес: [адрес], с абонатен № [№], ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 02.12.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, сумата от **454,55 лева**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 17.11.2021 г. и сумата от **53,09 лева**, представляваща цена на услугата дялово разпределение на топлинна енергия за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 02.12.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, за които суми по ч. гр. дело № 69015/2021 г. по описа на СРС, I-во ГО, 51-ви състав е издадена Заповед № [№] от 14.12.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, като **ОТХВЪРЛЯ** исковете за разликата над уважения размер от 2 726,44 лева до предявения размер от 2 966,67 лева или за сумата от **240,23 лева**, включваща сумата от 64,59 лева – главница за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. и сумата от 175,64 лева – главница за периода от 01.05.2018 г. до 30.09.2018 г.; за сумата над уважения размер от 454,55 лева до пълния предявен размер от 494,61 лева или за сумата от **40,06 лева**, представляваща лихва за забава върху отхвърлената част от главницата в общ размер от 240,23 лева, както и изцяло за сумата от **11,27 лева**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услугата дялово разпределение за периода от 31.12.2018 г. до 17.11.2021 г.

ОСЪЖДА К. Г. Е., с ЕГН: ***** и адрес: [адрес] да заплати на [фирма], ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес], на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, сумата от **110,54 лева**, представляваща разноси в производството по ч. гр. дело № 69015/2021 г. по описа на СРС, I-во ГО, 51-ви състав, както и сумата от **530,35 лева**, представляваща разноси в исковото производство.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес] да заплати на К. Г. Е., с ЕГН: ***** и адрес: [адрес], на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **41,35 лева** представляваща разноси в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца [фирма] – [фирма].

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба, пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____